



Mons. Romà Casanova i Casanova  
bisbe de Vic

## **CARTA DES DE TERRA SANTA ALS PREVERES DE LA DIÒCESI**

En la reunió a primers del mes d'octubre amb els arxiprestos vaig prendre el compromís d'adreçar-vos en l'inici de curs unes paraules d'agraïment i d'encoratjament. He pensat d'escriure aquestes paraules des de Jerusalem.

Com tots sabeu, a mitjans d'aquest mes d'octubre, amb un grup de persones d'arreu de la diòcesi, he pelegrinat a Terra Santa, per recórrer físicament i espiritualment els camins de nostre Senyor Jesucrist.

En dos llocs, sacerdots de la diòcesi, de manera especial us he recordat i he pregat per tots vosaltres: a Natzaret i a Jerusalem. Dos llocs que tenen relació amb la nostra vocació i missió.

A Natzaret, en l'església de l'Anunciació, va ser proclamat l'evangeli propi del misteri que s'hi celebra. De manera especial van ressonar en el meu cor les paraules d'aquella noia de Natzaret, que es deia Maria: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules* (Lc 1,26).

Maria, en el moment crucial de la història, amb humilitat i senzillesa, va respondre amb el "sí" esperat de tots els segles i generacions. La seva resposta va obrir la porta a l'acció salvadora de Déu i el Verb etern es va encarnar en les seves entranyes virginals.

La resposta de Maria fou de complet lliurament a la voluntat de Déu. En la resposta de Maria no hi apareix en cap moment el seu jo. Ella és total disponibilitat, deixant-se en les mans del Déu sempre més gran que tot el que nosaltres podem conèixer. L'actitud de fe confiada va donar escalf en el seu si a la Paraula eterna de Déu.

El sí de Maria el va acompanyar sempre, en els moments de la vida oculta i en els moments del ministeri de Crist, fins a la fidelitat al peu de la creu (cf. Jn 19,25) i en la pregària amb la comunitat en la Pentecosta (cf. Ac 1,14).

He pregat per vosaltres, germans preveres, i per mi, perquè el nostre sí a la voluntat de Déu ens acompanyi sempre amb la fidelitat en tota prova. Us vull animar a reviure el vostre sí en els moments inicials de la vocació sacerdotal.

Tota vida és diferent i el Senyor ens espera a cadascú en aquell moment de gràcia. La història de la nostra resposta a la crida de Déu té unes característiques pròpies que tenen origen en la voluntat amorosa de Déu que crida a la realització en l'amor els seus fills.

Cal retornar al primer amor (cf. Ap 2,4). L'única raó profunda de la nostra vocació sacerdotal és l'amor (cf. Jn 13). La resposta que vol el Senyor com a raó del nostre pasturatge en nom de Crist és l'amor. Dono gràcies al Senyor per l'amor que dels vostres cors brolla en la intimitat de la pregària i en la vida lliurada en l'amor als germans que teniu encomanats.

Ara bé, sempre hem d'anar creixent en l'amor. La vida, les circumstàncies, les proves, les contrarietats, els fracassos intenten de separar-nos a poc a poc del primer amor en la nostra vida. Us convido, en nom del Senyor, a reviure el primer amor, a no deixar-vos arrossegar vers el desamor, sinó que més aviat pugueu créixer en l'amor a Crist, fonament de la nostra caritat pastoral.

A Jerusalem, els pelegrins vàrem celebrar l'eucaristia en la basílica dels llocs sants del Calvari i el sepulcre, on va morir i ressuscitar el nostre redemptor, en concret en el sant sepulcre. Quin goig poder celebrar el memorial del misteri pasqual de Crist, la seva mort i resurrecció, en aquest lloc que veié com Crist retornava de la mort a la vida per a no morir mai més en la vida de la glòria eterna!

Amb els pelegrins vaig tenir present tota la diòcesi, demanant que la fe del nostre poble es mantingui sempre en la fidelitat al *Kerygma*. La professió de fe en aquest lloc sant en la nostra llengua sorgia dels llavis dels pelegrins amb la fermesa de la fe rebuda com a regal i acceptada amb la llibertat del cor.

La resurrecció del Crist porta en ella mateixa el testimoni dels apòstols. L'apostolicitat de l'Església té una raó clara: que l'anunci del Crist mort i ressuscitat es perpetui al llarg dels segles. I, en aquesta apostolicitat, nosaltres, bisbe i preveres, hi som immersos, amb el nostre ministeri sacerdotal propi.

El Crist ressuscitat s'apareix als seus deixebles i els explica les Escripures. Ho fa en el diàleg i taula compartida dels deixebles d'Emaús i amb el grup dels apòstols. També s'apareix a Maria Magdalena i a Pere i encoratja a la fe a Tomàs el Bessó.

El nostre ministeri sacerdotal en aquests moments de manca de vocacions ens demana de viure l'essencial. La celebració eucarística i dels sacraments amb la preparació convenient ha d'ocupar el lloc primer en la multiplicitat de les activitats. Però també crec que és convenient i necessari en aquests moments insistir en la importància del contacte personal amb les persones que tenim encomanades en el nostre ministeri sacerdotal.

El perill de convertir-nos en uns mers organitzadors no dona resposta ni al que ens demana el Senyor ni al que pot omplir el nostre cor sacerdotal. L'encontre amb les persones, com el Crist, ha d'ocupar el lloc central en la nostra activitat pastoral si volem donar acompliment a l'encàrrec missioner rebut en la nostra ordenació sacramental.

Els espais i moments són múltiples i, si els vivim amb esperit apostòlic, donaran —no en tinguem cap dubte— més i més fruit. Vull esmentar entre els possibles: la presència en el confessionari per a escoltar la confessió dels qui cerquen la reconciliació amb el Senyor i l'Església; l'acolliment en el despatx parroquial dels qui vénen a cercar el sacerdot; l'animació en els grups de moviments i d'aprofundiment catequètic; l'acompanyament espiritual, necessitat creixent en moltes persones; la visita als malats i a les seves famílies; l'acompanyament en el dol per la mort d'una persona estimada; i tantes i tantes ocasions pastorals per a exercir el ministeri de pastor en quelcom fonamental com és l'encontre personal.

No podem oblidar que l'encontre personal, tan necessari en el nostre ministeri pastoral, també ens demana l'encontre amb els nostres germans en el presbiteri diocesà. La participació en les reunions arxiprestals, en els recessos, en els exercicis espirituals, en les jornades diocesanes —sense oblidar mai la visita i atenció als germans sacerdots ancians o malats que no hi poden participar— proporciona espais i moments privilegiats d'encontre personal.

Benvolguts germans en el sacerdoci, en el pelegrinatge a Terra Santa, els preveres que hi participaven van renovar les seves promeses sacerdotals. En aquell moment revivien el sacerdoci com ho fem de manera especial cada any en la Missa Crismal. Però la nostra resposta cal que sigui diària, amb el nostre sí a l'amor de Crist i a la caritat pastoral.

El moment present que ens ha donat el Senyor per a viure el nostre ministeri té molts reptes. El Papa deia recentment referint-se a Amèrica que els desafiaments que cal afrontar són: el canvi cultural generat per influència dels mitjans de comunicació, els fluxos migratoris, la reaparició d'interrogants per a assumir la memòria històrica i el futur democràtic, la globalització, el secularisme, la pobresa creixent i el deteriorament ecològic. Els reptes nostres són molt semblants i, davant d'això, la necessitat urgent és la de sempre: la nova evangelització, essent nosaltres, cada dia més i més, evangelitzadors i missioners perquè el nostre poble tingui en Jesucrist la seva vida.

No és fàcil, l'anunci de Crist, mort en la creu en aquest món a qui costa d'acceptar el missatge i les implicacions del seguiment de Crist, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd (1Co 1,23).

No podem oblidar que els sacerdots hem de seguir de prop el Senyor. La seva sort és la nostra sort. Les paraules de Jesús en l'evangeli de Joan ens les hem d'aplicar a la nostra vida i al nostre ministeri: *Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit* (Jn 12, 24).

El misteri pasqual dóna sentit i llum a la vida de Crist. El misteri pasqual ha il·luminat la vida de l'Església al llarg dels segles. El misteri pasqual ha de donar sentit a la nostra vida sacerdotal. Solament si som capaços, amb l'ajut de la gràcia de Déu, de morir perquè tingui vida el Poble de Déu, i això ho vivim en el misteri pasqual de Jesús, tota realitat de la nostra vida, àdhuc els fracassos i les incomprensions, donarà el fruit en el temps oportú.

Vora el llac de Galilea, Jesús va cridar els seus deixebles: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes* (Mc 1,17). Aquesta crida també és la nostra, que continuem escoltant cada dia. Demano al Senyor la nostra fidelitat per als qui ja hem estat cridats i demano que molts joves també l'escoltin, per mitjà del nostre ministeri, a fi que tinguem successors en el nombre i la qualitat que Déu vulgui per al servei de les nostres parròquies i comunitats, a les quals lliurem la nostra vida per amor al Senyor.

**Romà, bisbe de Vic**

Jerusalem, 16 d'octubre del 2007

A handwritten signature in blue ink, enclosed in a light blue oval. The signature reads "Romà, Bisbe de Vic".